Dorothy Parker

A telefonhívás

Szerző

Dorothy Parker (1893-1967) amerikai író, költő, kritikus, forgatókönyvíró, továbbá az Angonquin Kerekasztal alapító tagja. A *Vanity Fair* és a *Vogue* magazinokban megjelent csípős kritikái, majd a The New Yorkerben megjelent recenziói és rövid, humoros versei tették igazán népszerűvé. Az 1920-as években mintegy 300 verse jelent meg többek közt a *Life* és a *McCall's* magazinokban is. Első önálló verseskötete 1926-ban jelent meg *Enough Rope* címmel. Legismertebb novellájáért, a *Big Blonde*-ért 1929-ben O. Henry-díjat kapott. A hollywoodi forgatókönyvírással (Csillag születik. William A. Wellman, 1937; Szabotőr. Hitchcock, 1942; Katasztrófa: Egy asszony története. Stuart Heisler, 1947) és rádiómonológokhoz írt munkáival egyaránt sikereket ért el. Sajátos stílusát kifinomult cinizmusa és iróniája határozta meg.

Dorothy Parker

A telefonhívás

Istenem, kérlek, add, hogy felhívjon! Édes Istenem, add, hogy felhívjon! Semmi mást nem kérek Tőled, ígérem. Ez igazán csak egy aprócska kérés, Neked semmiség elintézni, olyan aprócska, icipici kérés. Csak add, hogy felhívjon. Kérlek Istenem! Kérlek, kérlek, kérlek!
Talán ha nem gondolok rá, megcsörren a telefon. Néha csinál így. Másra kell gondolnom. Valami másra. Mondjuk, ha ötösével elszámolnék ötszázig, tutira megszólalna. Majd lassan számolok. Nem csalok. És ha, mondjuk, háromszáznál csörögni kezd, nem veszem fel, tovább számolok ötszázig. Öt, tíz, tizenöt, húsz, huszonöt, harminc, harmincöt, negyven, negyvenöt, ötven… Jaj, csörögj már! Kérlek!
Most nézek utoljára az órára. Nem nézek oda többet. Tíz perccel múlt hét. Azt mondta, ötkor hív. „Ötkor hívlak, drágám." Azt hiszem drágámat mondott. Majdnem biztos vagyok benne. Kétszer hívott drágámnak, a másik alkalom akkor volt, amikor elköszönt. „Viszlát drágám!" Nagyon sietett, és az irodában nem mondhatott ennél többet, de kétszer is drágámnak nevezett. Biztos nem zavarná, ha felhívnám. Persze a pasikat nem szabad állandóan hívogatni, azt nagyon nem bírják. Ilyenkor úgy gondolják, hogy csak rajtuk jár az eszünk, hogy odavagyunk értük, és akkor kiábrándulnak belőlünk. De mi már három napja nem beszéltünk telefonon, három napja. És akkor is csak annyit kérdeztem meg tőle, hogy hogy van. Ezt bárki megkérdezte volna. Ez csak nem baj. Nem gondolhatta, hogy zaklatni akarom. „Nem, persze, hogy nem gondolom." És azt mondta, hogy hívni fog. Senki sem kérte rá, hogy ezt mondja. Én nem kértem rá, komolyan nem. Biztos vagyok benne, hogy hívni fog. Ígérte, és aztán nem jelentkezik. Istenem,

„Ötkor hívlak, drágám.” „Viszlát, drágám.” Sietett, nem volt egyedül, és mégis kétszer is drágámnak nevezett. Ezt már senki sem veheti el tőlem, erre örökké emlékezni fogok. Még ha sosem látom többet, akkor is. De ez olyan kevés nekem. Nem elég. Semmi sem elég, ha nem látom többet. Jaj, csak ne így legyen, Istenem! Kérlek, annyira akarom őt! Annyira akarom! Jó leszek, Istenem! Próbálok jobb lenni, meg fogom próbálni, csak add, hogy láthassam még! Csak hívjon! Kérlek, add, hogy felhívjon!
Ó Istenem, remélem, nem tűnik számodra olyan jelentéktelennek a kérésem, hogy meg sem hallod! Fenn ülsz magasan, fehér vagy és öreg, angyalkák meg csillagok szálldosnak körülötted. Én meg egy telefonhívásért rimánkodom Hozzád. Kérlek, ne nevess Istenem! Te nem tudhatod, milyen érzés ez. Te olyan biztonságban vagy, ott ülsz a trónusodon, a nagy kékség felett. Semmi nem érhet el Téged, senki nem tartja a markában a szívedet. Ez olyan fájdalmas, Istenem, ez maga a pokol. Nem segítenél? Szent Fiad nevében kérlek, segíts! Azt mondtad, hogy mindent megadsz, amit az Ő nevében kérünk. Ó, Istenem, egyetlen, szeretett Fiad, Jézus Krisztus nevében kérlek, Uram, add, hogy felhívjon!

Telefon 1896-ból

Be kell fejeznem, ez nem mehet így tovább. Mindennapos dolog, hogy egy srác megígéri egy lánynak, hogy fel fogja hívni, aztán valami közbejön, és nem hívja. Ez nem olyan nagy dolog, igaz? Hiszen ez ebben a pillanatban is megtörténik a világ számos részén. De mit érdekel engem, ha az egész világon ez történik is éppen? Miért nem csörög a telefon? Miért nem, miért? Nem tennéd meg? Nem tennéd meg, kérlek? Átkozott, ronda, fényes vacak! Belehalnál, ha csörögnél, mi? Belehalnál, ugye? A francba veled! Kitépem az ocsmány zsinórodat a falból, és apró darabokra aprítom azt az önelégült fekete képedet. Egyen meg a fene!

Telefon 1900-ból

Nem, nem, nem! Be kell fejeznem! Másra kell gondolnom. Ezt fogom tenni. Átviszem az órát a másik szobába. Akkor legalább nem bámulom. Ha mindenképp rá akarok nézni, át kell mennem a hálószobába, és akkor legalább csinálnom kell valamit. Talán mielőtt újra ránéznék, hívni fog. Ha hív, nagyon kedves leszek vele. Ha azt mondja, hogy nem tudunk ma találkozni, akkor én: „Semmi baj, édesem. Hát persze, hogy nem gond." Olyan leszek, mint amikor először találkoztunk. Így talán újra kedvelni fog. Olyan kedves voltam eleinte. Olyan könnyű kedvesnek lenni valakivel, akit még nem szeretünk.
Szerintem még mindig kedvel egy kicsit. Nem hívott volna ma kétszer is „drágámnak", ha nem kedvelne még egy kicsit. Nem múlt teljesen el, ha még mindig kedvel egy kicsit, még ha csak egy icike-picikét is. Látod, Uram, ha most megadnád, hogy felhívjon, akkor soha többé nem kellene kérnem Tőled semmit. Kedves lennék hozzá, kedélyes lennék, pont olyan, mint amilyen voltam a kezdet kezdetén, és ő újra belém szeretne. És akkor többé nem kellene kérnem Tőled semmit. Érted, Istenem? Akkor teljesíted a kérésem? Megteszed? Kérlek, kérlek, kérlek!

Büntetsz, Istenem, mert bűnt követtem el? Haragszol, mert megtettem azt? De hát, Istenem, annyi rossz ember van a Földön. Nem lehetsz csak velem ilyen szigorú. És nem is voltam igazán rossz, hiszen az nem bűn. Nem bántottunk vele senkit, Istenem. Valami csak akkor bűn, ha bántunk vele másokat. Mi egy lelket sem bántottunk vele. Hiszen tudod. Az nem bűn, hiszen tudod, nem, Uram? Akkor megteszed és felhív, ugye?
Ha nem hív, akkor tudni fogom, hogy Isten haragszik rám. Elszámolok ötösével ötszázig, és ha addig sem hív, tudni fogom, hogy Isten soha többé nem segít nekem. Ez lesz a jel. Öt, tíz, tizenöt, húsz, huszonöt, harminc, harmincöt, negyven, negyvenöt, ötven, ötvenöt… Tehát rosszat tettem. Tudtam, hogy rosszat teszek. Jól van, Istenem, a pokol tüzén fogok égni. Azt hiszed, ezzel megijesztesz? Azt gondolod, a Te poklod rosszabb, mint az enyém?
Nem kellene ezt csinálnom. Egyáltalán nem. Tegyük fel, hogy kicsit később hív, ez nem olyasmi, ami miatt ennyit kéne nyafognom. Lehet, hogy nem is fog hívni – egyszerűen feljön anélkül, hogy hívna. Jól fel fogja magát húzni, ha meglátja, hogy sírtam. Nem bírják, ha sírunk. Ő bezzeg nem sír. Bárcsak ő is sírna miattam, bárcsak itt fetrengene a padlón vergődő, vérző szívvel. Bárcsak ilyen fájdalmat tudnék okozni neki.

Telefon 1920-ból

De ezt ő nem kívánja nekem. Nem hiszem, hogy tudja, milyen érzéseket kelt bennem. Bárcsak tudná anélkül, hogy elmondanám neki. Azonban a pasik nem szeretik, ha elmondod, hogy miattuk sírsz. Nem szeretik, ha elmondod, hogy miattuk vagy boldogtalan. Ha mégis megteszed, akkor birtokló vagy és követelőző. És ezek után megutálnak. Mindig utálni fognak, amikor őszintén kimondod, hogy mire gondolsz. Ezért mindig a kis játszmákat kell játszanod. Ó, pedig azt hittem, nem kell; úgy gondoltam, ez van olyan nagy dolog, amiről elmondhatom, bármit is gondolok róla. De nem, soha. Ó, bárcsak hívna, nem mondanám el, hogy szomorú voltam miatta. Utálják a szomorú embereket. De én olyan édes és vidám lennék, muszáj lenne, hogy kedveljen. Bárcsak hívna már! Bárcsak hívna már!

De lehet, hogy pont ez az, amit csinál. Nem hív fel, hanem egyenesen idejön. Lehet, már úton is van. Valami történhetett vele. Nem, semmi sem történhet vele. Nem tudom elképzelni, hogy bármi is történjen vele. Sose gondolok arra, hogy egy autó gázolja el. Sose képzelem el kiterülve, holtan feküdni. Bárcsak halott lenne! Ez egy borzalmas kívánság. Édes kívánság. Ha halott lenne, az enyém lenne. Ha halott lenne, sose gondolnék a mára és az elmúlt pár hétre. Csak a boldog pillan

A „modern" telefon

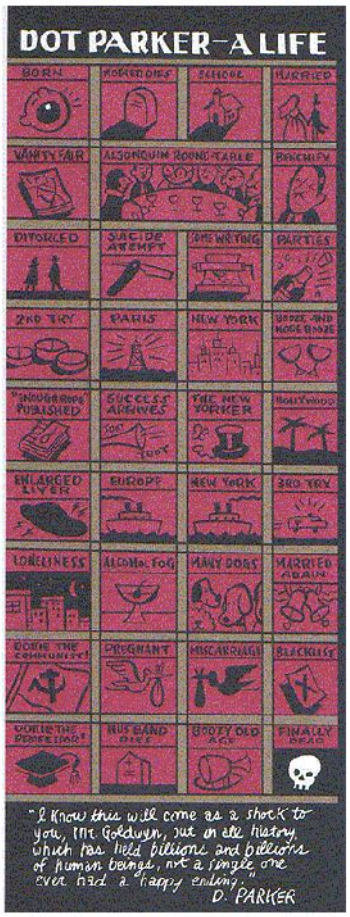
Ez ostobaság. Ostobaság az emberek halálát kívánni, csak mert nem telefonálnak abban a

pillanatban, amikor mondták. Lehet, hogy csak az óra siet; nem tudom, jól jár-e egyáltalán. Lehet, hogy nem is késik. De bármi miatt késhet. Lehet, hogy az irodában kellett maradnia. Lehet, hogy hazament, hogy onnan hívjon fel. Nem szeret más emberek előtt hívni. Lehet, aggódik, de csak egy kicsit, amiért megvárakoztat. Lehet, azt várja, hogy én hívjam fel. Ennek semmi akadálya. Felhívhatom őt.

De nem, nem, nem szabad. Ó, Istenem, kérlek, ne engedd, hogy felhívjam. Kérlek, tarts távol ettől. Tudom Istenem, mint ahogyan Te is tudod, ha aggódna miattam, telefonálna, teljesen mindegy, hogy hol van, vagy hány ember veszi körül. Kérlek Istenem, ne engedd ezt elfelednem. Nem arra kérlek TÉGED, hogy megkönnyítsd a dolgomat – erre képtelen lennél, annak ellenére, hogy Te teremtetted a világot – , csak tudasd velem, Istenem. Ne engedd, hogy reménykedjek. Ne engedd, hogy olyan dolgokat mondjak magamnak, amik megnyugtatják a lelkemet. Kérlek, ne engedj reménykedni, Istenem. Kérlek ne.

Nem hívom fel. Amíg élek, én biztosan fel nem hívom. Felőlem pokolra juthat, de én fel nem hívom. Nem kell erőt adnod, Istenem. Van nekem elég. Ha akarna engem, megkaphatna. Tudja jól, hogy merre vagyok. Tudja jól, hogy itt várok rá. Olyan biztos bennem, olyan biztos. Csodálkozom is, hogy a pasik miért utálnak meg minket egyből, miután megbizonyosodtak rólunk. Az ember azt gondolná, olyan jó, amikor biztosak lehetünk.

Olyan könnyű lenne felhívni. Aztán tudnám, mi a helyzet. Lehet, hogy nem lenne buta ötlet. Lehet, nem bánná. Még az is lehet, hogy tetszene neki. Lehet, hogy most is próbál elérni. Van olyan, hogy az emberek többször próbálnak hívni, de azt mondják, nem válaszolt a hívott szám. Ezt most nem azért mondom, hogy hitegessem magam, ilyen tényleg van. Istenem, Te is tudod, hogy van ilyen. Ó, Istenem, tarts távol ettől a telefontól. Tarts távol tőle. Engedd, hogy legyen egy kis büszkeségem. Azt hiszem, szükségem lesz rá, ó Istenem. Szerintem ez lesz mindenem, amim lesz.

Ó, de mit számít a büszkeség, mikor ki se bírom, ha nem beszélhetek vele? Az ilyen büszkeség olyan buta, komisz kis dolog. Az igazi büszkeség, a nagy büszkeség az, amikor nincs büszkeség. Ezt nem azért mondom, mert fel akarom őt hívni. Nem. Ez így igaz, tudom, hogy igaz. Nagy leszek. Felülemelkedek a kis büszkeségeken. Kérlek Istenem, ne engedd, hogy felhívjam. Kérlek, Istenem. Amúgy nem tudom, hogy jön ehhez a büszkeség. Ez az egész olyan kicsi dolog, hogy most emiatt emlegessem, meg hogy ennyit aggódjak rajta. Lehet, hogy félreértettem. Lehet, hogy azt mondta, hogy én hívjam fel ötkor. „Hívj fel ötkor, drágám.” Igen, valóban, ezt simán mondhatta volna. De lehetséges, hogy félreértettem. „Hívj fel ötkor, drágám.” Majdnem biztos vagyok benne, hogy ezt mondta. Istenem, ne engedd, hogy így beszéljek magammal. Csak tudjam, kérlek, hadd tudjam meg.

Gondolok inkább valami másra. Csak ülök csöndben. Ha egyáltalán tudnék egy helyben ülni. Ha tudnék egy helyben ülni. Talán olvashatnék. Ó, de minden könyv arról szól, hogy az emberek mennyire szeretik egymást, igazából, édesen. Aztán minek akarnak erről írni? Nem tudják, hogy ez egyáltalán nem igaz? Nem tudják, hogy hazugság az egész, egy istenverte hazugság? Minek kell erről beszélniük, amikor tudják, hogy mennyire fájdalmas? Legyenek átkozottak, legyenek átkozottak, legyenek átkozottak.

Én aztán nem. Csöndben leszek. Nincsen semmi, ami miatt izgulnom kellene. Nézd: tegyük fel, hogy nem is ismerem annyira jól. Tegyük fel, hogy ő is csak egy másik lány. Felhívnám, és azt mondanám: „Az Isten szerelmére, mi történt veled?” Ezt tenném, és sose, még csak rá se

gondolnék. Miért nem tudok közömbös és természetes lenni, csak azért, mert szeretem? Tudok. Tényleg tudok. Felhívom, és annyira könnyed és kellemes leszek. Nézd meg, ha nem teszem meg, Istenem. Ó, ne engedd, hogy felhívjam. Ne, ne, kérlek ne.
Istenem, tényleg nem engeded neki, hogy felhívjon? Biztos vagy benne, Istenem? Nem tudnál egy kicsit megkönyörülni rajtam? Tényleg nem? Nem is kérlek arra, hogy ebben a percben hívjon fel, Istenem, jó egy kicsivel később is. Elszámolok ötszázig ötösével. Lassan és igazságosan fogom csinálni. Ha addig nem telefonál, én fogom felhívni. Tényleg. Ó, kérlek kedves Isten, én áldott Égi Atyám, add, hogy ő hívjon előbb. Kérlek, Istenem. Kérlek.
Öt, tíz, tizenöt, húsz, huszonöt, harminc, harmincöt…

Fordította Tóth Alexandra és Újvári Gergő
A fordítást ellenőrizte Füzi Izabella

[Forrás: Parker, Dorothy: A Telephone Call (1930). In A Treasury of short stories. Szerk. Bernardine Kielty. New York, Simon and Schuster. 1947. 665-668.
http://www.classicshorts.com/stories/teleycal.html]

© Apertúra, 2012. tavasz | www.apertura.hu
webcím: https://www.apertura.hu/2012/tavasz/parker_a_telefonhivas/

